

nad, inte bara i eken men också i hela den ödsliga skogen. Men så småningom började eklöven susa och prassla, som om en stilla vind dragit genom dem, fast skogens alla andra träd stodo alldeles orörliga. Ljudet blev starkare, som om en våldsamt brusat fram, och snart inbillade Jason sig, att han kunde urskilja ord. Men de voro nästan obegripliga, ty varje löv tycktes vara en tunga, och de otaliga tungorna talade på en gång. Men bruset blev allt starkare och starkare, och nu urskildes tydligt en djup basröst, som så tydligt, som man kan begära att ett träd skall tala, sade dessa ord:

— Gå till Argus, skeppsbyggaren, och bed honom bygga en galär med femtio åror.

Så blandade sig rösten åter bland de andra lövens otydliga mummel och dog till slut bort. Jason började tvivla på, att han verkligen hört orden; kanske alltsamma bara var inbillning?

Men när han frågade sig för bland folket i Jolkos, erfor han, att det verkligen fanns en man i staden, som hette Argus, som var en